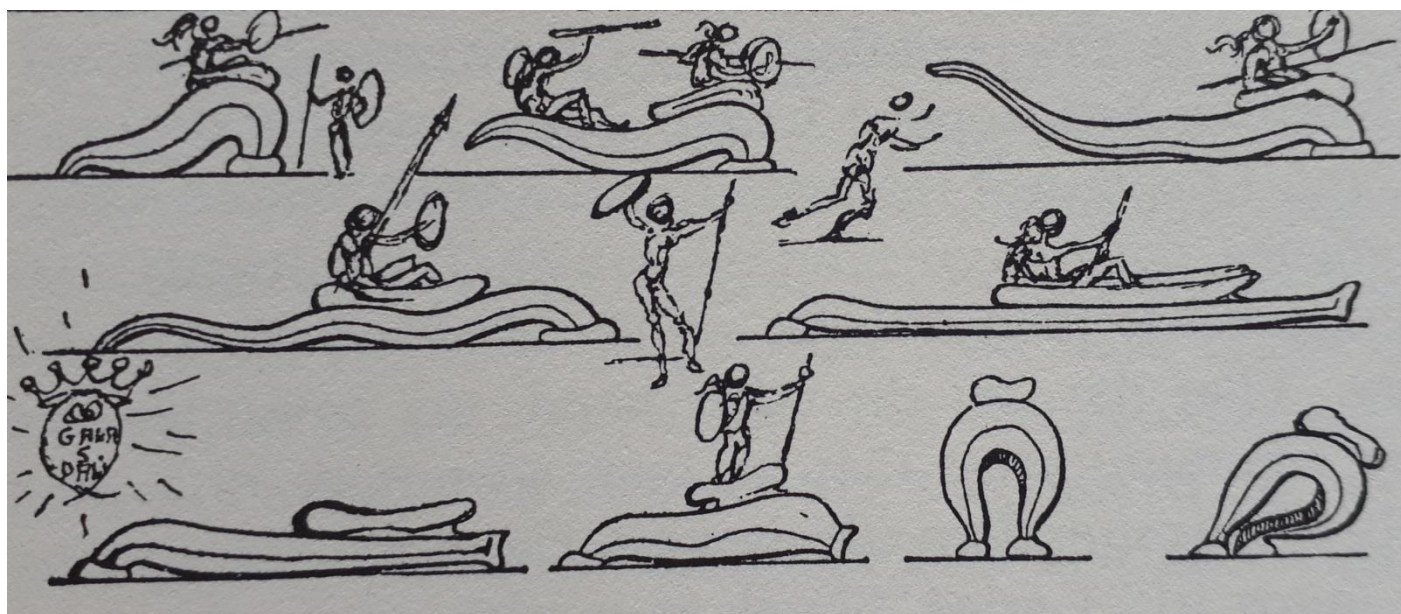

2020

č. 9

Plaváček

Salvador Dalí (1904 – 1989) „Kresba ukazující pohyb píd'alky“
(převzato z knihy „Tajný život Salvadora Dalího, kterou Salvador Dalí sám napsal)

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 7. října v 17:00 u Pírilíka. Adresa: Na Křtině 251, Praha-Újezd u Průhonice. Odjezdy autobusu 363 ze stanice Opatov po čtvrt hodině: 16:30, 16:45, ...do stanice Ke Smrčině.

Zápis

Tentokrát jsme se sešli v menším počtu: **Pegas, Cancidlo, Petr, Chingo, Foki, Bobánek, Mahdí, Pírilík, Loulínek, Pacík a Kačka**

Zato omluvenek byla spousta:

Omlouvám se. Přijela mi vnoučata a jsem s nimi 150 km od schůzky, takže se omlouvám.

Zub

Na zářiovou schůzku nepřijdu. **Pulec**

Omlouvám se, jsem na dovolené **Bob**

Ahoj, s lítostí se musím omluvit na dnešní schůzku u Kačky, nevím, jak to dělají ostatní, ale já to zase nestíhám, stále jsem ve skluzu. Všechny zdravím a přeji příjemné koupání i pečení. S pozdravem **Mahu**

Omlouvám se, nemohu sedět jednou p.... na dvou posvíceních. Andula má dnes šestnáctiny (totiž sixtytiny), takže to je jen jednou za život. Prvostředečníky snad ještě uvidím. Všechny zdravím. **Zbyněk**

Přemík a **Yško** se omluvili, že jsou na výletě na kolech

Jako vždy byla schůzka u **Kačky** balzámem na duši i na žaludek. Bohužel tentokrát ukázala, jak je většina z nás líná, a kromě **Pacíka** a **Kačky** nikdo jiný do vyhrátého bazénu s křišťálově čistou vodou nevlez. Kde jsou ty časy, kdy pro nával nebylo vodu skoro vidět. Zato steaky mizely hned, jak je **Pegas** dopekl. Kromě výborného masa **Kačka** pro nás koupil i místní pověstný štrůdl. O ničem zásadním jsme se nedohodli. Přípravy oslavy 60letého založení ISBA se ujal **Pešek**, který zorganizuje pracovní skupinu, do níž zatím přizval **Mahdího** jako aktivního softballistu a **Pacíka** jako pamětníka. **Bobánek** plánuje vydat reprezentativní soubor oddílových písniček a bude na tom pracovat.

Na schůzce fotografoval **Kačka**:

Pirilík s velkým zájmem sledoval, co říkal **Pacík**.

Pegas učil **Chinga**, jak zacházet s mobilním telefonem.

Chingo to nepochopil, a tak se ptal Fokiho, jak to, že z té krabičky vychází zvuk

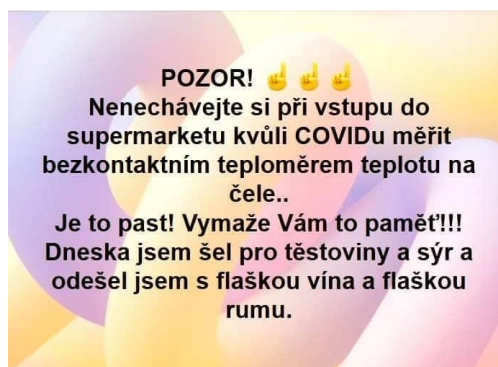
Prohlíželi jsme si 2 staré fotografie. Tato je z „Marcela“

Při prohlížení fotografií jsme vzpomínali na hodokvasy konající se na den sv. Marcela v šedesátých letech minulého tisíciletí.

K tomu se váže zajímavá historika. Zprv, proč na Marcela? Protože starší skauti tak přezdívali **Bratku**, když se jim nelíbily nějaké jeho příkazy. Zadruhé, den byl vybrán jako recese na den Hitlerových narozenin. Svátek Marcela se totiž slaví 20. dubna. Pravým důvodem pro tento podnik však bylo, že to byl den, kdy bylo přikázáno, že se posádka Pětky v tento den musí alespoň jednou za rok pořádně najíst. Byl proto dokonce sepsán Lex Marcellius, který se bohužel ztratil, a **Autogen** čtením tohoto Lex Marcellia vždy zahajoval nezřízenou žranici. Jeden rok se Marcel slavil doma u **Pacíka** v Legerově ulici. V sousedním bytě bydlel soudruh Bukovanský, s kterým měli **Pacíkovi** rodiče korektní vztahy. On vlastnil před rokem 1948 obchod s fotomateriály, ale hned po komunistickém převratu obchod věnoval státu a sám se věnoval komunistickému funkcionárení. Tak ten souseď oznámil, že v sousedním bytě probíhala oslava Hitlerových narozenin. **Pacíkovi** rodiče s tím měli oplétačky a museli někde vysvětlit, že to nebyla oslava narozenin Hitlera, ale náhodná shoda, že si jejich kluci v ten den pozvali kamarády a asi byli o trochu hlučnější.

Poznámka: z toho je vidět, jak se vše od padesátých let minulého století zlepšilo. Tehdy jsme se přejedli jen jednou ročně, zatím co dnes se často přejídáme jednou měsíčně.

Vtípy

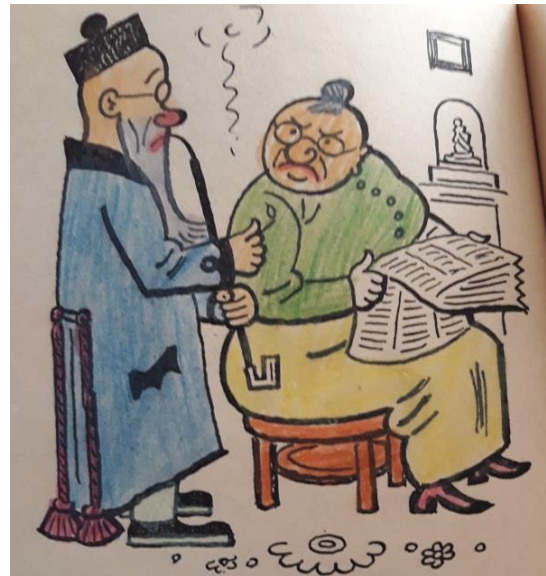

Móda se mění, mezilidské vztahy zůstávají stejné. I dnes nás Josef Lada pobaví.

— Maminko, když se nevdám, bude ze mne stará panna jako tady tetička Klára?
 — Ano, holčičko.
 — Když se vdám, budu mít takového manžela jako je náš tatínek?
 — Ano, holčičko.
 — Máme my ženy těžký osud!

— Tady čtu, Fabiáne, že zatčený byl podroben křížovému výslechu. Co to je, křížový výslech?
 — Jak se ty, Veroniko, můžeš na to ptát?

No, ten je v pěkném stavu. Vidí mne, a přece se usmívá.

— Vy se chcete dát se ženou rozvést pro nepřekonatelný odpor? Jak to chcete odůvodnit?
 — Víte, když jí chci nařezat, klade mi takový odpor, že ho nemůžu překonat.

Historie

Vzpomínky na Pětku po válce

Jiříček byl s vlčaty Pátého oddílu vodních skautů (Pětky) s vůdcem **Standou Langem** na táboře v Kořenově v r.1947, a v r. 1948 na táboře někde poblíž Máchova jezera. Pak rozpustili Pětku, a někteří z vlčat se přesunuli do 12. oddílu pozemních skautů, který stále fungoval. S nimi byl **Jiříček** na táboře na Sázavě v r. 1949. V roce 1950 byl **Jiříček** na putovním táboře na Lužnici. Kdo na tom táboře ještě byl, si **Jiříček** nevzpomíná. Tehdy snad jel na kánoji s **Braťkou. Pacík** vzpomíná, že v roce 1948 měla Pětka klubovnu ve Valdštejnském paláci na Valdštejnském náměstí. Tam přišel jako vlče poprvé do oddílu. Vzpomíná si na svůj první výlet přes noc. Bylo to na Štířínský zámek, který patřil Junáku. Někteří skauti tam přijeli z Prahy na kolech. Ale přijeli se zpožděním až pozdě večer protože s nimi jel **Autogen**, který urazil jednu šlapku na kole. Spalo se tam na podlaze, ale před tím se ještě pozorovala noční obloha, a jeden ze skautů vlčatům ukazoval krásnou velkou baterku (snad zahraniční výroby), která svítila vysoko do noční oblohy. Druhý den se hrál hon na lišku v zámeckém parku. Při likvidaci junáckého majetku ve Štířínském zámku, když byl Junáku odbrán, byl **Chingo** a další skauti Pětky. Po zrušení Pětky komunisty v r. 1948 byla vlčata převedena do ještě stále existujícího 12. oddílu pozemních skautů (vzpomíná **Jiříček**), anebo to byl 7. oddíl? (vzpomíná **Pacík**). Oddíl vedl bratr **Kramář** a skauti i vlčata se scházeli v klubovně, kterou byla podzemní místnost v Moravské ulici na Vinohradech. Hlavní činností byly ruční práce se dřevem. **Pacík** má stále dřevěný talíř, na kterém vypálil obrázek hradu a je na něm vypálené věnování mamince (ale to tam vypálil bratr **Kramář**). V roce 1949 byl pak zrušen i tento skautský oddíl. Se skauty z Pětky **Braťka** podnikl v létě r. 1949 cestu na Slovensko do Tomanovy doliny s tím, že jde o pomoc v lese a o výzkumnou přírodovědní výpravu. To byl pověstný tábor Nad vodopády.

Na následující obrázku jsou všichni účastníci tábora: zleva:**Medvěd** (Charvát), **Švígo** (Švec), **Jarbor** (Bor), **Černoch** (Černý), **Tonda** (Plánička), **Braťka** (Novák), **Černoušek** (Koubek), **Chingo** (Englich), **Pepan**, také Woody (Schneider), **Petr** (Kadlečík). Sedící: **Měsýc** (Jinoch), **Autogen** (Vepřek), **Vočko** (Bžoch) a **Vorel** (Vorlický).

Z této posádky zůstali do dneška v oddíle jen **Chingo** a **Petr**.

Pak **Brat'ka** vyjednal, že tato posádka byla převedena pod jachetní oddíl „Český Yachtklub“ v háfnu v Podolí. Tam přešli i někteří kluci z vlčat. Byl to **Jiříček**, **Čuchonc**, **Ulda**, **Pacík**, postupně se přibírali další kluci, a Pětka, jako sportovní jachetní oddíl mládeže, se začala omlazovat.

V létě 1950 se jela Lužnice, a na tento putovní tábor si vzpomíná jen **Jiříček**. Kdo na tom puťáku tehdy byl, se pozapomnělo. Během těchto let se konaly pravidelné středeční schůzky v Yachtklubu, vždy zakončené zpěvem oddílových písniček za doprovodu pianina, na kterém zpěv doprovázel **Tonda** (Plánička). Každou neděli byl výlet (tehdy byl v sobotu pracovní den). Jednou v měsíci byl výlet mužstev. Ještě k tomu zpěvu. **Brat'ka** závěrečné zpívání využíval k tomu, aby zachoval kontinuitu mezi malým oddílem a kluky, kteří oddílu už odrostli, ale přesto cítili, že k němu stále patří. Takže, po středeční schůzce, na zpěv přicházeli i starší kluci, kteří pak, když se malý odíl odebral domů, měli vlastní schůzku.

V roce 1951 byl letní tábor na Nové řece u Kardašovy Řečice, nazvaný Muše-Kuše. Na to si vzpomíná **Pacík**: „Na Muše-Kuše byla dvě mužstva malých kluků - Wikingové a Lišky (nebo Piráti, na jméno jsme se zatím neshodli s **Jiříčkem**; **Pulec** souhlasí s tím, že to byly Lišky. Na Piráty se asi mužstvo přejmenovalo po táboře. Kromě toho bylo na Muše-Kuše

mužstvo starších - Medvědi. Ti sloužili **Brat'kovi** jako přístavní. Připravovali pro nás hry, zejména velký třídní poklad. Sestava Medvědů byla: **Svígo, Tonda, Chingo, Pepan** alias **Woody, Petr, Autogen a Vorel**. Muše-Kuše byl tábor na Nové řece a zanechal na mě velký dojem nejen, že to byl můj první tábor, ale hlavně, že tam bylo neuvěřitelné množství komárů, takže jsme byli pořád v teplákách a obličej jsme si mazali zubní pastou. I přes tepláky a zubní pastu nás komáři bodali, proto ten název tábora. A další vzpomínku mám na to, že tam v noci při hlídce bylo v lese téměř vidět od svítících pařezů a svatojánských mušek. Strašidelná nádhera. Komáři byli tak na obtíž, že jsme po řadě dní tábor sbalili a přesunuli jsme se výš po proudu a postavili jsme stany na písčném ostrohu, výše nad hladinou řeky. Tam komáři nebyli, ale zato tam nebylo kam šlápnout, aby tam nebyly ostré borovicové šišky. Přesto to bylo krásné místo uprostřed borovic a bez komárů. Vzpomínám si, že **Brat'ka** nám namaloval mapu a my jsme podle ní v písku modelovali odpovídající krajinu. Bohužel, z tohoto tábora neexistuje žádná fotografie.“

V létě 1952 byl putovní tábor. Jela se Vltava z Lenory do Županovic. K tomuto období napsal vzpomínku **Zdeněk**:

„O mém začátku v oddíle jen krátce: Do oddílu jsem přišel někdy před Velikonocemi 1952, a první oddílová akce, které jsem se tehdy zúčastnil, byl výlet do Županovic. **Jiříček** byl tehdy kormidelníkem Pirátů a **Čuchonc** Wikingů. Na další mužstvo si nepamatuji, ale museli tam být ještě Pinguini. Kormidelníkem Pinguinů byl **Fotr**, na kterého si vzpomínám. Já jsem tam vystupoval jako Kapitánské mužstvo.

Kapitánské mužstvo na Vltavě: **Brat'ka** a **Zdeněk**

To vzniklo tím, že jsem za **Brat'kou** do Yachtklubu tak dlouho chodil a škemral, až se ustrnul, a přesto že v žádném mužstvu nebylo místo, mě do oddílu vzal! Já jsem znal z Legerovy ulice **Jiříčka** a **Honzulku**, a od nich jsem se o oddílu dozvěděl. Kvůli mně (!!)

zavedl **Brat'ka** osobní bodování a pomocí součtu bodů jednotlivých členů pak spolu soutěžila mužstva. Byl jsem šťastný, že jsem se dostal do oddílu, ale všechno to bylo moc složité a staří

kluci na to nadávali. Vedli oddíl a měli komplikovanou organizaci. Tenkrát to byli hlavně **Švígo, Aut'as, Chingo** a někdy **Vorel** a **Petr**. Byl jsem tehdy absolutní persona non grata! Před Vltavou, kterou jsme potom v létě jeli, se stavěly pramky. Stavěli je staří kluci pod vedením **Rikiho**. My jsme natírali, temovali a zalévali.

Vltavu jsme jeli z Lenory. Pramky neměly šoupačky, asi jsme na ně neměli materiál! Tehdy bylo dřevo jen na povolení. Vody bylo málo, a tak jsme museli často vylézat a šoupat lodi po kamenech. Tím trpěly pramky po celý zbytek své existence, přesto, že později šoupačky dostaly.

Kánoi, ve které jsem jel s **Brat'kou**, se nevedlo jinak. Mně bylo tehdy 13 let, nebyl jsem žádný silák, a **Brat'ka** měl také drobnou postavu. S přenášením nám ostatní pomáhali a radost jim to nedělalo. Kánoe byla předválečná a její, námi o kameny potrhaný plátěný a lakovaný povrch, jsme spravovali leukoplastí!!! (Jiný materiál na správký tehdy nebyl.) Pořád jsme vylévali vodu. Tolik o Vltavě 1952.

Na Mušekuše 1951 jsem nebyl. Hodně se o tom táboře mluvilo. Nejmladší tam asi byl **Čuchně**, který tam navštívil bratra **Čuchonce** a oddíl si ho tam už ponechal. (Jak říká pověst.) Podobné vzpomínky jako mám já by mohl mít **Pulec**. Ten na Vltavě byl také.

Snad jsem s historií Pětky trochu pomohl. Všechno dobré a pozdravuj Prvostředečníky.
Ahoj **Zdeněk**“

Listárna

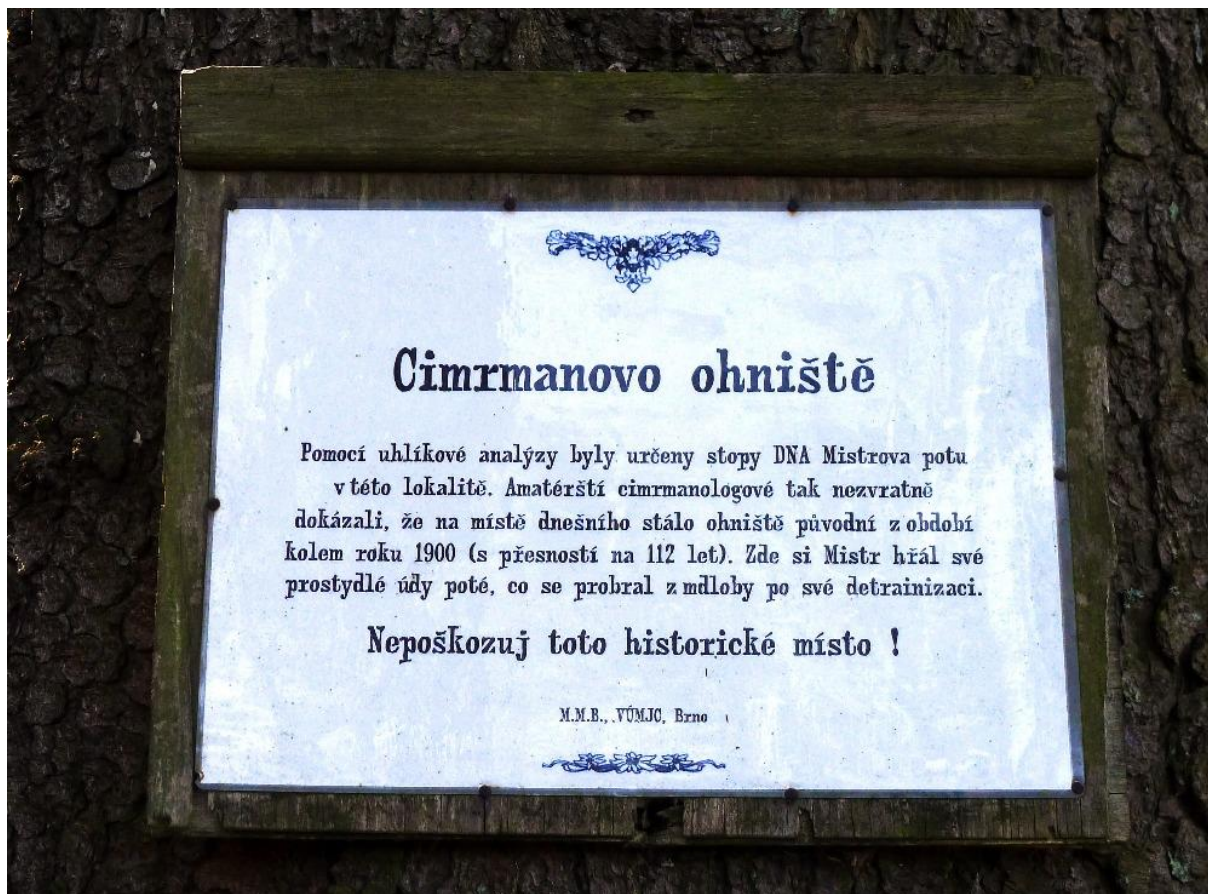
Začátkem září, na pozvání **Blanky** a **Sváti Bláhových, Yško** s **Magdou, Přemík** s **Maxmilianou** plus další tři, jsme strávili tři dny na „statku“ jejich dcery ve vesničce Hůrky u Nové Bystřice. Pozvána byla také **Klára**. Tu však **Petr** kategoricky odmítl pustit.

Jezdili jsme na kole v půvabné krajině České Kanady. **Přemík**, jako jediný, jel na starém Favoritu. V kopcích nemohl konkurovat ostatním na elektrokolech. Celkem jsme ujeli cca 90 km. Poznali jsme památná místa spojená s českým velikánem Jářou Cimrmanem a hraničním pásmem z dob totality, jak ukazují následné fotografie. (Zapsal **Přemík**)

Ahoj, nebyl jsem na schůzce, protože jsem byl na oslavě narozenin a jako omluvenku přikládám pár fotek ze srpnové rodino-pětkařské Berounky. **Job**

Chingo a **Petr** byli na posledním rozloučení s manželkou **Budula**, Zdeňkou Nepilovou (95 let), a **Chingo** jako vzpomínku poslal hezké připomenutí vztahu **Budula** ke **Zdeňce**:

František Nepil (**Budul**) o své manželce

Z knihy Františka Nepila „**Nedokončené rozhovory**“ (Praha 1999, s. 39–43). (Knihu, jež vyšla po smrti autora, sestavila Ivana Hutařová se Zdenou Nepilovou z odpovědí Františka Nepila na otázky, které mu pokládali novináři při asi stovce interview.)

Kdo je Vaším prvním čtenářem a kritikem?

Moje střízlivá žena. Říkám o ní, že je to můj Sancho Panza, že má pramálo smyslu pro humor. Když čtu stránku, na které si zakládám co do její zábavnosti, dává mi otázky, které jsou pro mne ledovou sprchou. Ale pak si uvědomuji, že mě vede k tomu, abych psal srozumitelně... Ona je také už tak vycvičená, že má postřehy jako nemnoho špičkových redaktorek. Proto na její názor dám.

Kdo je u Vás hlavou rodiny?

My jsme takovou anarchistickou konfederací bez řídicího federálního centra. Oba máme dojem, že děláme tomu druhému tak zásadní ústupky, že jsme už vlastně ztratili svou identitu. Víte, být mou ženou, to znamená vařit, práť, nakupovat, zašívát a dělat totéž, co ženy, které mě za muže nemají. Na chalupě to pak znamená sekat dříví, natírat kdeco, pomáhat mi proházovat hlínu a nosit kýble betonu, věčně plít a věčně žnout travu. Ale k tomu přistupuje i honemhledání dopisů, které jsem zaštrachal v krabicích mezi jinými dopisy, přepisovat mi načisto věci, které jsem napsal nanečisto, a přitom se pořád neptat, co jsem to tam připsal perem, protože potřebuji nerušit, jelikož už zase píšu něco jiného nanečisto, dále přesvědčovat

po telefonu někoho z Plzně, že nemohu být v sobotu v Plzni, jak by potřeboval, protože jsem v Žirovnici, dále odvézt něco honem tamhle a honem něco přivést odjinud, připomínat mi, co jsem zapomněl a nezapomenout, co jsem připomněl, napsat před Vánocemi 600 obálek s novoročními blahopřáními a ohlídat, aby někdo nedostal mou novoročenku třikrát a jiný ani jednou, dále ohlídat, abych knížky, které mi někdo pošle k podepsání, nestrčil do knihovny v domnění, že to jsou moje osobní knížky, když je na nich moje jméno, a tytéž podepsané zabalit a odnést je na poštu a tam prostát půl hodinu u okénka, dále se smířit s tím, že kdykoli otevře dveře, tvářím se nepotěšeně, protože má přece vědět, že teď něco vymyslím a jsem tedy nerad, když někdo otvírá dveře a tak dále.

Prostě si myslím, že být mou ženou je velmi hezké, zatímco nebýt mou ženou je trýzeň. A že být ženou někoho jiného než mne, musí být pěkná otrava.

Ona mi dělá korespondentku, podatelnu, tajemnici, uklízečku, vrátnou atd., ale já jí vyměnil zámeček u spíže, ač nejsem zámečník, spravil zásuvky, ač nerozumím elektrice, dělám fochy, spravuju rolety, chválím její škvarkové placky atd.

A co špatného bych dokázal, kdybych chtěl, vůči své ženě? Všechno, co každý rozlícený manžel. Jenomže se toho vyvaruju, protože pak by mi nedělala tu korespondentku, tajemnici a podatelnu a já bych při svém současném i tak skluzovém lhůtníku pracovně a morálně zbankrotoval.